Lietas Nr. 11354051611
Lietas arhīva Nr. K29-0444-13/10

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2013.gada 27.septembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa šādā sastāvā:
tiesnese V. Voronova
ar tiesas sēdes sekretāri J. Ņemiro - Mihailovu
piedaloties prokuroram G. Voicehovičam
aizstāvim O.Plotiņam
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma **253.[1] panta pirmās daļas**.

Aprakstošā daļa

Pārbaudījusi un novērtējusi visus krimināllietā esošos pierādījumus, tiesa konstatēja, ka /pers. A/ tiek apsūdzēts par to, ka viņš **izdarīja psihotropās vielas neatļautu iegādāšanos realizācijas nolūkā un psihotropās vielas neatļautu realizēšanu**, un tieši:

/pers. A/ 2011.gada 2.novembrī izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā - pēcpusdienā, realizējot speciālo izmeklēšanas eksperimentu, no eksperimentā iesaistītās personas saņēma 100 latus psihotropās vielas - metamfetamīna iegādei. Pēc naudas saņemšanas /pers. A/ devās uz /pers. C/ dzīves vietu /adrese/, kur pie minētās mājas /pers. C/ nodeva daļu no naudas - 90 latus metamfetamīna iegādei un pēc aptuveni vienas stundas no /pers. C/ neatļauti, vēlākas realizācijas nolūkā, iegādājās 3,5008g baltas krāsas pulverveida vielu, kuras aktīvā sastāvdaļa ir 59 % jeb 2,0655 gr aizliegtām sevišķi bīstamām narkotiskām vielām pielīdzinātā psihotropā viela - metamfetamīns. Pēc tam iegādāto metamfetamīnu /pers. A/ Rīgā, pie mājas /adrese/ neatļauti realizēja personai, kas piedalījās speciālajā izmeklēšanas eksperimentā.

Ar norādītājām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 253.[1] panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ sevi par vainīgu viņas inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā pēc Krimināllikuma 253.[1] panta pirmās daļas **atzina pilnībā,** atzina arī apsūdzībā norādītos faktiskos apstākļus un juridisko kvalifikāciju, izdarīto nožēloja un uzturēja savu pirmstiesas procesā izteikto lūgumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu tiesas izmeklēšanā.

Prokurors tiesas sēdē piekrita pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai tiesas izmeklēšanā.

Tā kā apsūdzētais pilnībā atzīst savu vainu visā viņam izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 253.[1]panta pirmās daļas noziedzīgajā nodarījumā, to atzina arī pirmstiesas procesā, piekrita lietas izskatīšanai bez pierādījumu pārbaudes, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmās daļas nosacījumiem, izskaidrojot pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, tiesa, noklausoties procesa dalībnieku viedokli, iepazinusies ar lietas materiāliem atzīst, ka lietā iespējams neizdarīt pierādījumu pārbaudi.

Motīvu daļa

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmās daļas 2.punkta nosacījumiem, tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav radušās šaubas par /pers. A/ vainīgumu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kāds paredzēts Krimināllikuma 253.[1] panta pirmajā daļā. Tiesa ir pārliecinājusies, ka lietā esošie pierādījumi apstiprina apsūdzētā vainu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešo daļu pierādījumu analīze un uzskaitījums spriedumā nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija pēc Krimināllikuma 253.[1] panta pirmās daļas ir pareiza un par izdarīto noziedzīgo nodarījumu apsūdzētais sodāms.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta pirmās daļas prasībām, *sodu nosaka tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcija, ievērojot šā likuma vispārīgās daļas noteikumus.*

Nosakot sodu tiesa vadās no Krimināllikuma 5.panta, ka *nodarījuma (darbības vai bezdarbības) noziedzīgumu un sodāmību nosaka likums, kas bijis spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā. Likumam, kas atzīst nodarījumu par nesodāmu, mīkstina sodu vai ir citādi labvēlīgs personai, ja vien attiecīgajā likumā nav noteikts citādi, ir atpakaļejošs spēks, proti, tas attiecas uz nodarījumiem, kas izdarīti pirms attiecīgā likuma spēkā stāšanās, kā arī uz personu, kura izcieš sodu vai izcietusi sodu, bet kurai saglabājusies sodāmība.*

Tāpat tiesa ņem vērā 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikumā " pārejas noteikumu 4.punktu, kurā noteikts, ka personas, kuras noziedzīgo nodarījumu ir izdarījušas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, sodāmas saskaņā ar tām Krimināllikuma normām, kuras bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā, ņemot vērā, ka maksimālais soda apmērs vai laiks nedrīkst pārsniegt maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēts pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas. Pārejas noteikumu 6.punkts attiecas tikai uz brīvības atņemšanas sodu un tiesai, konstatējot, ka par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, nosakot brīvības atņemšanas sodu, tas ir jāņem vērā.

Tāpat pie soda noteikšanas tiesa ņem vērā arī Krimināllikuma 35.pantā definēto soda mērķi, kas ir *aizsargāt sabiedrības drošību; atjaunot taisnīgumu; sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu; resocializēt sodīto personu; panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.*

Nosakot apsūdzētajam /pers. A/ soda veidu, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta otrajai daļai, tiesa *ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.*

Par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 253.[1] panta pirmajā daļā - soda ar *brīvības atņemšanu uz laiku no diviem līdz astoņiem gadiem, konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas, un ar policijas kontroli uz laiku līdz trim gadiem.*

Nosakot apsūdzētajam /pers. A/ soda veidu, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta otrajai daļai, tiesa *ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.*

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta un 9.panta noteikumiem /pers. A/ izdarītais noziedzīgais nodarījums, kas paredzēts Krimināllikuma 253.[1] panta pirmajā daļā, ir atzīstams par mazāk smagu noziegumu. Pilnībā piekrītot prokurora viedoklim, arī tiesa atzīst, ka /pers. A/ izdarītais noziedzīgais nodarījums ir ar augstu sabiedrisko bīstamību, kas apdraud citu sabiedrības locekļu intereses uzturēties drošā un veselā vidē, nodara kaitējumu savai un citu sabiedrības locekļu garīgajai un fiziskajai veselībai, izraisa atkarību un veicina narkomānijas izplatību, provocē uz vardarbību un cita veida prettiesisku uzvedību, kā arī rada sabiedrībai daudzas sociālas problēmas.

Izvērtējot /pers. A/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, tiesa atzīst, ka Krimināllikuma 253.[1] pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums no subjektīvās puses ir tīšs nodarījums, kuru raksturo tiešs nodoms. Vainīgais apzinās, ka veic neatļautas darbības ar narkotiskām vai psihotropām vielām, un vēlas to. Tāpat pie soda veida noteikšanas, tiesa ņem vērā /pers. A/ iegādātās un realizētās vielas – metamfetamīna daudzumu, kas būtiski pārsniedz nelielos apmērus.

Savukārt, izvērtējot apsūdzētā /pers. A/ personību, tiesa konstatē, ka viņš ir dzimis /datums/Rīgā, ir Latvijas Republikas pilsonis (lietas 1.sējuma 82.lapa), ar vidējo speciālo izglītību, neprecējies (lietas 1.sējuma 84.lapa), apgādībā /datums/dzimušais dēls /pers. G/ un /datums/dzimušais /pers. H/ (lietas 3.sējuma 95.-96.lapa). No 2011.gada 17.oktobra uz nenoteiktu laiku strādāja SIA /Nosaukums B/ par būvnieku (lietas 3.sējuma 35.-37.lapa). No 2013.gada 1.jūlija strādā SIA /Nosaukums C/ par montētāju (lietas 3.sējuma 90.-94.lapa). Deklarētā dzīvesvieta /adrese A/ (lietas 3.sējuma 23.lapa).

Ir vairākkārtīgi sodīts administratīvā kārtā, piemērotie naudas sodi nav nomaksāti (lietas 1.sējuma 90.lapa).

Apsūdzētais /pers. A/ ir sodīts 13 reizes (lietas 3.sējuma 11.-22.lapa), pēdējās reizes:

1) 2007.gada 13.augustā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas, 180.panta otrās daļas, piemērojot Krimināllikuma 51.pantu, ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu 3 (trīs) mēnešiem;

2) 2007.gada 11.septembrī Rīgas Latgales priekšpilsētas tiesā pēc Krimināllikuma 175.panta otrās daļas, 15.panta ceturtās daļas ar brīvības atņemšanu uz vienu gadu pieciem mēnešiem;

3) 2007.gada 12.decembrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 180.panta otrās daļas ar brīvības atņemšanu uz vienu gadu pieciem mēnešiem; atbrīvots pēc soda izciešanas 2008.gada 3.decembrī.

4) ar 2009.gada 28.oktobra Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas spriedumu pēc Krimināllikuma 180.panta otrās daļas ar piespiedu darbu uz 200 (divsimt) stundām. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2009.gada 10.novembrī (lietas 3.sējuma 25.-26.lapa), piespriestais sods aizstāts ar arestu ar 2011.gada 14.decembra Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas spriedumu (lietas 3.sējuma 28.lapa);

5) ar 2011.gada 14.decembra Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas spriedumu pēc Krimināllikuma 180.panta otrās daļas, 175.panta otrās daļas, 50.panta pirmo daļu, 51.pantu ar brīvības atņemšanu uz 8 (astoņiem) mēnešiem 1 (vienu) dienu, bez mantas konfiskācijas. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2012.gada 14.janvārī (lietas 1.sējuma 239.-240.lapa). Sodu izcietis 2012.gada 9.augustā (lietas 3.sējuma 55.lapa), sodāmība nav dzēsta.

VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" Narkoloģiskās palīdzības dienesta ambulatori konsultatīvās nodaļas profilaktiskajā novērošanā no 1990.gada 25.janvāra līdz 1990.gada 26.septembrim ar diagnozi – epizodiska psihostimulatoru (efedrons) lietošana (lietas 1.sējuma 189.lapa).

VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" Psihiatriskās palīdzības dienesta Ambulatori konsultatīvās nodaļās uzskaitē nesastāv. Pēc arhīva ziņām bija uzskaitē no 1976.gada līdz 1983.gadam ar diagnozi – psihopātija. ATPE-1983.gadā, 1984.gadā un 1990.gadā. Rekomendēts uzskatīt par pieskaitāmu (lietas 1.sējuma 188.lapa).

Lemjot jautājumu par apsūdzētajam /pers. A/ piemērojamo soda veidu, tiesa ņem vērā Krimināllikuma 253.[1] panta pirmās daļas sankciju, apsūdzētā /pers. A/ personību, to, ka izdarījis mazāk smagu noziegumu, turklāt saistītu ar nelikumīgu narkotisko vielu apriti, kā arī apsūdzētā attieksmi pret izdarīto, bet no pantu sankcijā paredzētiem sodiem, tiesa atzīst, ka piemērotākais konkrētajā lietā ir tikai brīvības atņemšanas sods, kādu lūdza piemērot arī valsts apsūdzības uzturētājs.

Tiesas ieskatā, apsūdzētājam ir piemērojams brīvības atņemšanas sods, jo apsūdzētais nekādus secinājumus pēc iepriekšējām sodāmībām nav izdarījis, nav pārvērtējis savu attieksmi pret dzīvi un nav mēģinājis iekļauties vispārpieņemtajās sabiedrības uzvedības un morāles normās, turklāt, kā redzams no Tiesu informatīvās sistēmas, apsūdzētais ir apsūdzēts vēl divos kriminālprocesos, kuri šobrīd atrodas tiesās (lietas 3.sējuma 98.lapa), tādējādi tiesai nerodas pārliecība, ka viņš, sodu neizciešot, turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus, tāpēc tiesas ieskatā apsūdzētā labošanos iespējams panākt vienīgi, izolējot viņu no sabiedrības.

Ņemot vērā minēto, tiesa uzskata, ka nodrošināt Krimināllikuma 35.pantā nostiprināto soda mērķi iespējams /pers. A/ sodu nosakot, vienīgi brīvības atņemšanas veidā. Šāds sods veicinās arī soda prevencijas uzdevumu izpildi.

Turklāt nosakot reālu brīvības atņemšanas sodu personai, kas apsūdzēta par noziedzīgiem nodarījumiem saistībā ar narkotiskajām vielām, to realizēšanu, tiesa aizstāv valsts un sabiedriskās drošības intereses, valsts ekonomiskās labklājības intereses, lai nepieļautu nekārtības vai noziegumus, lai aizsargātu veselību un tikumību, kā arī lai aizstāvētu citu personu tiesības un brīvību.

Nosakot apsūdzētajam /pers. A/ soda mēru, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta trešajai daļai, tiesa *ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus*.

Par /pers. A/ atbildību mīkstinošiem apstākļiem, saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 4.punktu un 47.panta otro daļu tiesa atzīst to, ka viņš sekmējis citas personas izdarīta noziedzīga nodarījuma atklāšanu un atzinis savu vainu un nožēlojis izdarīto.

Pierādījumu pārbaudes neizdarīšana iztiesāšanā ir procesuāla darbība, kas ir pieļaujama pie apstākļiem, kad apsūdzētais atzīst savu vainu. Apsūdzētais, piekrītot lietas iztiesāšanai bez pierādījumu pārbaudes, ir izmantojis savas tiesības uz sadarbību, ko nosaka Kriminālprocesa likuma 21.pants, ka persona, kurai ir tiesības uz aizstāvību, var sadarboties ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto amatpersonu, lai sekmētu krimināltiesisko attiecību noregulējumu. Tas, ka apsūdzētais izmanto savas tiesības uz sadarbību vienkāršotāka procesa izvēlē, nav atzīstams par patstāvīgu viņa atbildību mīkstinošu apstākli, bet tiesa ņem vērā pie soda noteikšanas. Šāda atziņa izriet arī no tiesu prakses *(sk. Senāta Krimināllietu departaments nolēmumus lietā Nr. SKK- 232/08)*.

Tiesa konstatē, ka saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu par /pers. A/ atbildību pastiprinošu apstākli atzīstams arī tas, ka noziedzīgs nodarījums veido noziedzīga nodarījuma recidīvu, kas liedz tiesai tiesības piespriest sodu, sankcijā noteiktā minimālā soda robežas apmērā.

Likumpārkāpumu vēsture liecina, ka apsūdzētais vieglprātīgi izturas pret likumu ievērošanu, neanalizē pieļautās kļūdas un tās atkārto, klaji ignorēdams citu cilvēku tiesības un sabiedrībā vispārpieņemtās uzvedības normas, kā arī neņemot vērā ne savu ģimenes stāvokli, apgādībā esošos bērnus, turpina izdarīt ar vien jaunus un jaunus noziedzīgus nodarījumus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 253.[1] panta pirmās daļas sankciju, apsūdzētajam nosakāms papildsods – policijas kontrole, kas ir obligāts un ko tiesa konkrētajos apstākļos uzskata par /pers. A/ personībai atbilstošu un nepieciešamu papildsodu par izdarīto. Izvērtējot piemērojamā papildsoda – policijas kontrole – apmēru, ņemot vērā /pers. A/ personību un izdarītā noziedzīgā nodarījuma smagumu, lai uzraudzītu apsūdzētā uzvedību pēc atbrīvošanās no brīvības atņemšanas iestādes, tiesa uzskata, ka papildsods nosakāms, pietuvinot Krimināllikuma 45.panta otrajā daļā paredzētajam vidējam apmēram.

Krimināllikuma 253.[1] panta pirmās daļas sankcijai daļā par papildsodu–mantas konfiskāciju, ir alternatīvs raksturs. Ņemot vērā, ka

kriminālprocesa ietvaros mantisko jautājumu risinājuma nodrošināšanai arests /pers. A/ mantai, kā arī mantai, kas viņam pienākas no citām personām, nav uzlikts, to tiesu debatēs nelūdza piemērot arī valsts apsūdzība, tiesa uzskata par iespējamu apsūdzētajam nepiemērot mantas konfiskāciju.

Tiesa piekrīt valsts apsūdzības uzturētāja viedoklim, ka /pers. A/ šo noziedzīgo nodarījumu bija izdarījis pirms Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2011.gada 14.decembra sprieduma taisīšanas, tādējādi galīgais sods /pers. A/ nosakāms **atbilstoši Krimināllikuma 50.panta piektās daļas nosacījumiem.**

Krimināllikumā nav noteikti galīgā soda noteikšanas kritēriji, pēc kuriem būtu jāvadās tiesai, piemērojot vieglāka soda ietveršanas smagākajā, daļējas sodu saskaitīšanas vai pilnīgas sodu saskaitīšanas principus, līdz ar to šie jautājumi ir tiesas ziņā.

Lemjot par galīgā soda noteikšanu apsūdzētajam, tiesa vadās pēc 2008.gada 1.jūlija Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu kopsapulces lēmumā „Sodu piemērošanas politika" izteiktajiem priekšlikumiem, ka, nosakot sodu par vairākiem noziedzīgiem nodarījumiem, vispārējos gadījumos piemērojama piespriesto sodu daļēja saskaitīšana. Savukārt galīgā soda noteikšana, ietverot vieglāko sodu smagākajā, kā arī pilnīgi saskaitot piespriestos sodus, var tikt piemērota īpašos gadījumos.

Tādējādi ņemot vērā to, ka /pers. A/ ir konstatēti divi atbildību mīkstinoši apstākļi, viņa personību, to, ka neskatoties uz daudzām sodāmībām, viņam ir darbs, ģimene, tiesas ieskatā, piemērojams vieglākā soda ietveršanas princips.

Turklāt tiesa ņem vērā arī ANO pieņemtos Tokijas noteikumus (ANO Ģenerālās Asamblejas rezolūcija Nr.45/110) un Krimināllikuma grozījumu mērķi, kas ir veicināt brīvības atņemšanai alternatīvu sodu piemērošanu noziedzīgos nodarījumos, kas nav saistīti ar vardarbību, tādējādi minimizējot personas izolāciju no sabiedrības.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu /pers. A/ soda laikā ieskaitāms laiks, ko viņš pavadījis aizturēšanā no 2010.gada 16.marta līdz 2010.gada 18.martam, no 2010.gada 13.aprīļa līdz 2010.gada 15.aprīlim (lietas 1.sējuma 240.lapa), no 2011.gada 2.novembra (lietas 1.sējuma 39.lapa) līdz 2011.gada 3.novembrim (lietas 1.sējuma 59.-60.lapa), apcietinājumā pavadīto laiku no 2011.gada 4.novembra līdz 2011.gada 14.decembrim (lietas 1.sējuma 59.-60.lapa) un pilnībā izciesto sodu pēc Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2011.gada 14.decembra sprieduma – no 2011.gada 14.decembra līdz 2012.gada 9.augustam (lietas 1.sējuma 239.-240.lapa, 3.sējuma 55.lapa).

Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Krimināprocesa likuma 241.pantu /pers. A/ piemērotais drošības līdzeklis – nodošana policijas uzraudzībā nav grozāms līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 240.pantu, izlemjot jautājumu par lietā esošajiem lietiskajiem pierādījumiem, tiesa atzīst, ka pēc papildus ķīmiskās izpētes atlikušo 3,20 g 59 % metamfetamīna jeb 2, 0655 g metamfetamīna un to iepakojumi, kas glabājas Valsts policijas Kriminālistikas pārvaldē ar ierakstu reģistrācijas žurnālā Nr.11-1223 no 06.12.2011 (lietas 1.sējuma 19.lapa) – ir iznīcināmi.

Lietā ir cietušā Valsts policijas kaitējuma kompensācijas pieteikums Ls 100 apmērā, ko apsūdzētais /pers. A/ tiesas izmeklēšanas laikā atzina pilnā apmērā (lietas 1.sējuma 185.-186.lapa).

Krimināprocesa likuma 22.pants nosaka, ka personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, tiek garantētas iespējas materiālās kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Krimināprocesa likuma 351.panta 4.[1] daļa nosaka, ka kompensācijas pieteikumu izskata neatkarīgi no cietušā klātbūtnes.

Tiesa atzīst, ka cietušā Valsts policijas pieteiktā kaitējuma kompensācija Ls 100 (lietas 1.sējuma 185.-186.lapa) ir pamatota un apmierināma, tās pamatotība apstiprinās ar materiāliem krimināllietā, turklāt to pilnībā atzīst apsūdzētais un atbilstoši Krimināprocesa likuma 353.panta pirmās daļas pirmajam punktam, ir piedzenama no apsūdzētā /pers. A/ Ls 100 apmērā.

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu procesuālie izdevumi ir samaksa advokātam.

Krimināprocesa likuma 84.pants nosaka, ka advokātam par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu personai, kura nav noslēgusi vienošanos par aizstāvību, samaksas apmēru un ar valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu saistītos atlīdzināmos izdevumus, to apmēru un izmaksu nosaka Ministru kabinets.

Apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis zvērināts advokāts O.Plotiņš tiesai iesniedzis paziņojumu par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu krimināprocesā, kurā norādīta viņa kā valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniedzēja pakalpojumu aprēķini Ls 45 (lietas 3.sējuma 73.-74., 88.-89.lapa) apmērā, kas saskaņā ar Krimināprocesa likuma 368.panta pirmo daļu ir piedzenami no apsūdzētā.

Uz /pers. A/ neattiecas Krimināprocesa likuma 85.panta nosacījumi par personām, kuras atbrīvojamas no samaksas par aizstāvja palīdzību, jo lietā nav ziņu, kas apliecina, ka viņa mantiskais stāvoklis izslēdz iespēju aizstāvja palīdzību nodrošināt no saviem līdzekļiem.

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 634.panta ceturto[1]daļu tiesa izpildrakstu par procesuālo izdevumu piedziņu nosūtīs izpildei pēc tam, kad beigsies sprieduma labprātīgas izpildes termiņš.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto, saskaņā Krimināprocesa likuma 511., 512., 520., 523., 524., 527., 528., 529. un 530.pantu, tiesa

nosprieda

Atzīt /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 253.[1]panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem un 1 (vienu) mēnesi, bez mantas konfiskācijas un ar policijas kontroli uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu sodu, ietvert vieglāko sodu pēc Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2011.gada 14.decembra sprieduma smagākajā un galīgo sodu /pers. A/ noteikt – brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem 1 (vienu) mēnesi, bez mantas konfiskācijas un ar policijas kontroli uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.pantu soda izciešanas termiņā /pers. A/ ieskaitīt aizturēšanā pavadīto laiku no 2010.gada 16.marta līdz 2010.gada 18.martam, no 2010.gada 13.aprīļa līdz 2010.gada 15.aprīlim, 2011.gada 2.novembra līdz 2011.gada 3.novembrim, apcietinājumā pavadīto laiku no 2011.gada 4.novembra līdz 2011.gada 14.decembrim un pilnībā izciesto sodu pēc Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2011.gada 14.decembra sprieduma – no 2011.gada 14.decembra līdz 2012.gada 9.augustam.

Apmierināt Valts policijas kaitējuma kompensācijas pieteikumu un piedzīt no /pers. A/ Valsts policijas labā Ls 100 (viens simts lati).

Piedzīt no /pers. A/ valsts labā procesuālos izdevumus Ls 45 (četrdesmit piecus latus) – advokāta darba samaksu, nosakot 30 dienu termiņu sprieduma labprātīgai izpildei no sprieduma spēkā stāšanās dienas, to iemaksājot kontā:

Piedzinējs: Valsts,

Saņēmējs: NMR 90000050138, PVN Reģ. Nr. LV90001672316,

Saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods TRELLV22,

Konta Nr. LV68TREL1060001239300, iesniedzot tiesas kancelejā maksājumu apliecinošu dokumentu.

Negrozīt apsūdzētajam /pers. A/ piemēroto drošības līdzekli – nodošana policijas uzraudzībā līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Lietisko pierādījumu – pēc papildus ķīmiskās izpētes atlikušo 3,20 g 59 % metamfetamīna un to iepakojumi, kas glabājas Valsts policijas

Kriminālistikas pārvaldē ar ierakstu reģistrācijas žurnālā Nr.11-1223 no 06.12.2011.– iznīcināt.

Spriedumu daļā par tiesas piespriesto sodu, kompensāciju vai sakarā ar pieļautiem procesa pārkāpumiem var pārsūdzēt 10 (desmit) dienu laikā apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā, apelācijas sūdzību vai protestu, iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā no pilnā sprieduma pieejamības dienas.

Pilna sprieduma pieejamības diena – no 2013.gada 11.oktobra.

Tiesnese **V.Voronova**